

Iz mraka.

Moja mladost okrvavljena   Dviga za lesi se temnimi
je zakopana —   črna gomila —
setve je svetle pogažena   vanjo je nade vse hladna mi
mlada poljana.   prst zagrnila.

Že zatonila je moja mladost,
kot solnce zletela za gore,
nikdar ne vzide več, ne zažari.
Kje dnevi mladostne se zore?
Solnce pač vstane vsak dan iz morja,
zlati se jasno, prerojeno,
kam smo zapravili svojo mladost,
zaman, oj, zaman zaželjeno?

Tabor.

Upi moji . . .

Upi moji — beli cveti
glavice povešajo . . .
— trudni potniki samotni —
bolj in bolj mi pešajo . . .
Kam, korak, si me privedel
v širno, mrtvo to ravan?
Ni ga pota — ni je steze —
a nad njó ta mrkli dan . . .
In kot zli duhovi — misli
moje me preganjajo,
upi moji — beli cveti —
smrti že se klanjajo . . .
— Trudni potniki — zašli so
in zastali sred temé,
ah, predaleč za oblaki
zvezde vodnice blesté.

Kristina.